

пня, яку необхідно значно збільшити. II Модель: здійснення організованого побічного лісокористування методом збирання цінних харчових продуктів лісу, лікарської та технічної сировини, їх переробки на готову продукцію, закладка плантацій новорічних ялинок, а також їх реалізація. III Модель: сприяння розширенню і розвитку лісо заповідної справи, створенню нових заповідних територій та національних парків, організації рекреаційних зон, а також інших пунктів і місць оздоровлення для відпочинку людей за відповідну плату за лісокористування. Кошти ці спрямовувати на розвиток і зміцнення уваги до оздоровчого підрозділу в лісокористуванні. IV Модель: здійснення державного контролю за суворим дотриманням природоохоронного законодавства усіма лісокористувачами та населенням, організація профілактичних заходів щодо запобігання лісопорушень. V Модель: організація та співпраця із науковими організаціями в галузі лісового і мисливського господарства раціонального лісокористування та природоохоронної пропаганди, освіти і виховання.

Питання узагальнення позитивного, усунення помилок, що були допущені у визначенні чіткої державної політики в організації сучасної високоефективної структури лісогосподарювання стає першочерговим. Головними мають бути стійкість екосистем та збереження лісових багатств. Нинішні і майбутні покоління повинні грамотно користуватися лісами, зберігаючи та примножуючи їх.

ЛІТЕРАТУРА

1. Генсірук С. А. Оптимізація лісистості – запорука призупинення екологічних катаклізмів: Науковий вісник: Еколого-економічне вчення: витоки, проблеми, перспективи, вип. 12.1. Львів: УкрДЛТУ, 2002. С. 82-90
2. ДП «Мокрянське лісомисливське господарство». Закарпатське обласне управління лісогосподарства та мисливського господарства: веб-сайт: URL: <https://zakarpatlis.gov.ua/portfolio-item/dp-mokryanske-lisomyslyvske-hospodarstvo/> (дата звернення 1.04.2021)
3. Калущкий І. Ф., Олійник В. С. Стихійні явища в гірсько-лісових умовах Українських Карпат (вітровали, паводки, ерозія ґрунту): монографія. Львів: Камула, 2007. 242 с.

*Козут Василь
Науковий керівник – доц. Барна Ірина*

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ОСВІТНЬОГО ПРОЦЕСУ У ШКОЛІ

Постановка та актуальність проблеми. Педагогічна практика – одна з найважливіших складових частин навчально-виховного процесу для кожного студента педагогічної спеціальності, що є можливістю застосувати знання в практичній діяльності. Однак педагогічна практика – перший фаховий досвід, який студент-практикант отримує в режимі реального часу, а тому, приходиться проявляти високу комунікативну пластичність та імпровізувати відповідно до освітньої ситуації. У підсумку – з'являються ідеї відносно питань основних проблем сучасного освітнього процесу, інноваційних шляхів роботи з учнями, особливостей формування знань в сучасних умовах, які допомагають зрозуміти проблеми сучасної освіти та віднайти шляхи їх вирішення. У цьому контексті педагогічна практика не відрізняється від інших видів практики, де необхідно апробувати фахові знання [1].

Виклад основного матеріалу. Наша освіта швидко переходить у реформуванні в НУШ з метою покращення системи освіти, компетентнісного підходу у використанні знань для життя та інтеграції навчальних дисциплін з систематизацією усіх знань відповідно до віку і рівня знань учнів. Проте виникає багато проблем, що можуть позначитися на якості знань учнів, що вдалось помітити під час проходження педагогічної практики.

Аналізуючи роботи науковців та педагогів-сучасників, зокрема, праці Бойко В.М., Міхелі С.В., Варакути О.М., Швець Є.С можна стверджувати, що сучасна освіта в Україні потребує великих змін на шляху до досконалості й для цього слід послуговуватись іноземними інноваційними трендами, методами, технологіями і засобами та винаходити у своїй педагогічній діяльності власні, впроваджуючи їх в життя та активно використовувати на власних уроках [2-4].

Упродовж майже двох місяців випала можливість проходити педагогічну практику в одній із загальноосвітніх шкіл м. Тернополя, проводячи уроки з географії у 8 і 9 класах та уроки природознавства у 5-б. Практика стала нагодою випробувати свої знання та спробувати власні сили в ролі вчителя. Психолого-педагогічний аналіз учнівського колективу засвідчив, що учні не дуже зацікавлені навчальним процесом, що виходячи із власних спостережень обумовлено одноманітністю форм навчального процесу, постійному використанні одноманітних і застарілих форм проведення уроків, нерозумінні учнями необхідності самої потреби у навчанні та відсутністю особистої мотивації. Врахувати вище вказане при проведенні уроків намагався додаванням більшого інтерактиву, використовуючи нетрадиційні та інноваційні форми і методи навчання. До прикладу, вивчення нових тем здійснював у формі нетрадиційних уроків: урок-змагання; урок-естафета; урок із груповою формою роботи; урок-конференція тощо. Готуючись до проведення уроків мною було обрано творчий підхід до підбору форм роботи, застосуванням цікавих методів діяльності, що сприяло формуванню та розвитку ключових компетентностей в учнів.

Під час практики мені довелося проводити інтегрований урок географії та алгебри у 7-а класі на тему «Графіки функцій». Готуючись до проведення даного уроку я ставив за мету зацікавити учнів навчальним матеріалом, мотивуючи їх до вивчення цієї теми з алгебри, знаннями, які їм будуть також потрібні на уроках географії та в житті загалом. Цікавою для учнів була робота з інтернет ресурсами: Seterra Online, Google Earth, Mapillary та ін.

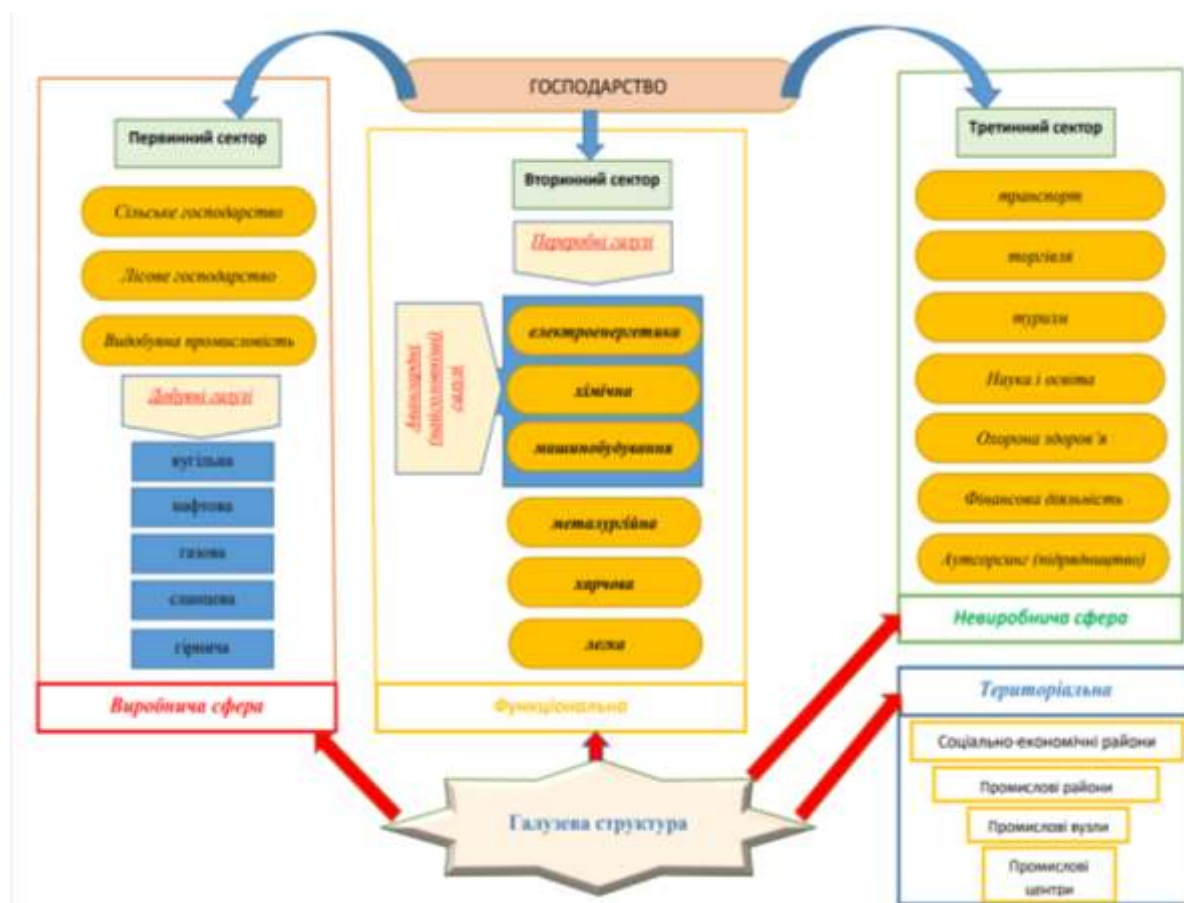

Рис. 1. Схема «Галузевої структури господарства».

На основі всебічного аналізу результатів педагогічної практики обґрунтованими є наступні пропозиції щодо проведення та підготовки уроків, зокрема: частіше проведення інтегрованих уроків, що розвивають в учнів цілісну систему знань, що опираючись на ключові компетентності, повинні постійно мотивувати учнів до навчання, обґрунтовуючи потребу у знаннях; використання нетрадиційних та інтерактивних методів навчання, проблемного

навчання, під час якого частка невідомого (знання) учнями може бути вивчена на основі наявних знань. Доречним виявляється й необхідність звертати увагу на формування в учнів понять та термінології, застосовуючи на уроках презентації та роздаткові картки, де ці поняття будуть висвітлені у вигляді схем, що буде сприяти кращому запам'ятовуванню. Складання власних графічних матеріалів дозволить учителю матеріал параграфа подавати через призму власного сприйняття на основі короткої презентації із схемами, малюнками і таблицями, як от, на рис.1, при цьому надавати гіперпосилання з додатковою інформацією.

Розкриттю індивідуального потенціалу учнів при підготовці ними домашнього завдання можуть слугувати есе, презентації, реферати, якщо виконані відповідно до вимог академічної доброчесності, пропагуванню якої вчителю необхідно постійно приділяти увагу.

Висновки. Аналізуючи власний, хоч і незначний та все ж педагогічний досвід, можна констатувати, що на сьогоднішній день кожному вчителю та викладачу, зокрема з географії, при організації освітнього процесу потрібно включати новітні методи, засоби та форми навчання, використовувати потенціал інтегрованих уроків, особливо у поєднанні вивчення окремих тем з метою взаємодоповнення навчальних дисциплін особливо природничого циклу з метою формування цілісної системи знань в учнів.

ЛІТЕРАТУРА

1. Барна І.М. Екологічна практика на виробництві як складова підготовки здобувачів вищої освіти спеціальності «Екологія» // Міждисциплінарні інтеграційні процеси у системі географічної та екологічної науки. Тернопіль: СМП «Тайп», 2019. С.15-17.
2. Бойко В.М., Міхелі С.В. Географія.: Підруч. для 9 кл. загальноосвіт. навч.закл. Київ : Сиція, 2019. 288 с.
3. Кобернік С., Коваленко Р. Економічна і соціальна географія України: дидактичний комплекс до вивчення шкільного курсу в 9 класі за програмою 12-річної школи: метод. посібник. Київ: Шкільний світ, 2019. 136 с.
4. Радченко В.В. Проблеми шкільної економічної освіти в Україні. Географія та економіка в рідній школі: науково-методичний журнал. Київ, 2019. № 2.(144). С. 2-7.

Зімірська Мар'яна
Науковий керівник – доц. Альтгайм Любов

БАЛЬНЕОЛОГІЧНІ КУРОРТИ КРАЇН ЄВРОПИ ТА ЇХ ХАРАКТЕРИСТИКА

В останні роки бальнеологічні курорти були найпопулярнішими лікувальними курортами серед рекреантів у Європі. Бальнеологія – розділ медичної науки, що вивчає походження та фізико-хімічні властивості мінеральних вод, методи їх використання із лікувально-профілактичною метою при зовнішньому і внутрішньому застосуванні. Мінеральні води – підземні води, що характеризуються підвищеним змістом біологічно активних мінеральних компонентів і газів і (або) мають специфічні фізико-хімічні властивості, що визначають їхню дію на організм людини й лікувальне застосування. До складу мінеральних вод входять речовини, які важливі для людського організму, тому їхня цілюща дія полягає у заповненні порушеної рівноваги.

У країнах Європи ще із античних часів функціонують і користуються великою популярністю бальнеологічні курорти. Із найдавніших часів збереглися залишки капітальних споруд курорту Санкт -Моріц (Швейцарія), а також на о. Евбея (Греція). У римську епоху вже були відомі Баден у Австрії та Швейцарії, Будапешт і Балатон в Угорщині, Вісбаден у Німеччині, Добрна у Словенії, Екс-ле-Бен у Франції, Бала-Еркулане та Синджорз-Беї у Румунії, Бат у Великій Британії, Хісаря у Болгарії та ін. Із XVI ст. починається масове будівництво, облаштування та експлуатація європейських курортних закладів. На початку XXI ст. першість серед європейських країн за значенням бальнеологічних курортів для розвитку лікувально-оздоровчого туризму належала Чехії, Угорщині, Румунії, Німеччині, Швейцарії, Австрії, короткий опис яких нами подано у цій статті.